

Miercuri, 20 Mai, 2026

Odovania praznicului Invierii Domnului
Sf. Mc. Talaleu; Sf. Cuv. Talasie; Sf.
Lidia din Filipi (*Dezlegare la pește*)

Faptele Apostolilor 18

²² și dându-se jos la Cezareea¹, s'a suit și a salutat Biserica²; și s'a coborât la Antiohia.

²³ Și după ce a stat acolo câțva timp, a plecat și a străbătut pe rând ținutul Galatiei și Frigia, întărind pe toți ucenicii.

²⁴ A sosit însă la Efes un iudeu cu numele Apollo, alexandrin de neam, bărbat iscusit la cuvânt, și puternic în Scripturi³.

---

¹ Debarcând în portul cel mai apropiat de Ierusalim.

² Evident, Biserica din Ierusalim. S'a notat că oridecâteori Ierusalimul e menționat în Noul Testament din perspectiva unei călătorii, sfinții autori folosesc verbele „a se sui la...” sau „a se coborî de la ...”; aceasta, în dublu înțeles: geografic (era mai înalt decât celelalte așezări) și spiritual (era locul jertfei și învierii lui Iisus Hristos).

³ Apollo va deveni un personaj cu mare influență printre creștinii din Corint (vezi 1 Co 1, 12; 3, 4-9, 21-23). Având școala alexandrină, e de presupus că era versat mai ales în interpretarea alegorică a Sfințelor Scripturi, școală pe care o vor

²⁵ El era școlit în Calea Domnului; și fierbând cu duhul, grăia și drept învăța cele despre Iisus, deși cunoștea numai botezul lui Ioan.

²⁶ Și el a început să vorbească cu n-drăznire în sinagogă. Dar Priscila și Acvila, auzindu-l, l-au luat cu ei și i-au arătat mai cu de-amănuntul Calea lui Dumnezeu.

²⁷ Și vrând el să treacă în Ahaia, frații l-au încurajat și le-au scris ucenicilor să-l primească. Și dacă a sosit⁴, de mare ajutor le-a fost celor ce crezuseră prin har⁵.

²⁸ Căci cu tărie și'n fața tuturor îi înfrunta pe Iudei, dovedind din Scripturi că Iisus este Hristos.

Ioan 12

³⁶ Cât aveți Lumina, credeți în

---

dezvolta mai târziu Panten, Clement și Origen.

⁴ În Corint, capitala Ahaiei.

⁵ Cei ce au dobândit credința prin har au nevoie să și-o consolideze prin învățătură; este exact ceea ce le oferă Apollo.

Lumină, ca să fiți fii ai Luminei”. Acestea le-a vorbit Iisus; și, plecând, S’a ascuns de ei.

37 Și cu toate că atâtea minuni a făcut El în fața lor, ei tot nu credeau într’Însul.

38 Ca să se plinească cuvântul profetului Isaia, pe care l-a zis: Doamne, cine i-a dat crezare auzului nostru? Și cui i s’a descoperit brațul Domnului?

39 De aceea nu puteau să creadă, că a mai zis Isaia:

40 El ochii lor i-a orbit și inima lor a împietrit-o, pentru ca ei cu ochii să nu vadă și cu inima să nu’ntelegă, ca nu cumva ei să-și revină și Eu să-i vindec.

41 Pe acestea le-a zis Isaia când l-a văzut slava și a grăit despre El.

42 Totuși, și dintre căpetenii mulți au crezut într’Însul, dar n’o mărturiseau din pricina fariseilor, ca să nu fie izgoșiți din sinagogă;

43 căci ei au iubit slava oamenilor mai mult decât slava lui Dumnezeu.

44 Iar Iisus a strigat și a zis: „Cel ce crede în Mine, nu în Mine crede, ci în Cel ce M’a trimis pe Mine.

45 Și cel ce Mă vede pe Mine Îl vede pe Cel ce M’a trimis pe Mine.

46 Eu, Lumină am venit în lume, pentru ca tot cel ce crede în Mine

să nu rămână în întuneric.

47 Și dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, Eu nu-l judec; că n’am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea.

Tâlcuire

„Doamne, cine a crezut celor ce noi am auzit?” (Is. 53, 1); așa se tânguie, mirându-se, prorocul Isaia. Se cade să strigăm și noi:

„Cine va crede acum din inimă în cuvântul Tău, Doamne?”. Aproape toți s-au clătinat. Limba multora încă nu grăiește împotriva credinței; însă puține inimi nu s-au abătut pe cărări străine. Care este pricina? Necredința a început să fie în interesul lor, fiind din ce în ce mai trebuincioasă pentru ascunderea intereselor străine de credință ale inimii. Aici este rădăcina răului. Nu rațiunea este potrivnică credinței, ci inima destrăbălată. Rațiunea nu e vinovată decât pentru aceea că se supune inimii și acceptă să cugete nu după principiile adevărului, ci după dorințele inimii. Astfel stând lucrurile, cele mai puternice dovezi în sprijinul adevărului i se par lipsite de însemnătate, iar orice

aparență, cât de neînsemnată, care e împotriva lui, i se pare cât un munte; și îndeobște, în cele ce țin de minte se strecoară sminteala, care o orbește. Mintea nu vede și nu poate să vadă, oricât ai sta s-o lămurești.⁶

---

⁶ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*